

El vuitè secretari es presenta en societat

El líder del Partit Comunista de Rússia, Guennadi Ziugànov, es perfila candidat estrella de les eleccions presidencials del juny vinent. Ziugànov és un "apparàtxik" més seduït pel nacionalisme que no pas pel marxisme.

Quan, a més de líder del Partit Comunista de Rússia, era co-president del Front de Salvació Nacional i president del Consell de les Forces Nacional-Patriòtiques, Guennadi Andrèievitx Ziugànov es va enfilat amb un megàfon a la terrassa de la Casa Blanca de Moscou i va encoratjar a resistir al Soviet Suprem, dissolt fulminantment per un decret del president Ielstin. I quan aquella mena de "segon octubre" va acabar amb els tancs bombardejant el Parlament, Ziugànov no es va veure per cap barricada. Sí que entre els morts i els presoners hi havia molts d'aquells joves nacional-patriotes —i nazis fins i tot— que, integrats en els escamots de defensa de la Casa Blanca, havien garantit la seguretat de líders i de mítings. També, es clar, el de Ziugànov.

Tot i que el nom del seu càrrec és president del Presídium del Comitè Central, Ziugànov es l'hereu de Lenin i del PCUS en línia directa i, per tant, ocupa el lloc vuitè en la nissaga del secretariat comunista. L'ensorrament de l'URSS el va sorprendre en un despatx de segona del Departament de Propaganda de la Plaça Vella. No va tenir prou marge de maniobra per a reconvertir-se als negocis de la *nomenklatura*, com van fer molts deus seus caps, però sí prou ambició i habilitat per a reciclar el que quedava de l'aparell del PCUS. I Ziugànov, que havia estat mestre rural format en la paciència i la perseverança, es va dedicar amb els cinc sentits a reorganitzar l'allau de desemparats que amb banderes roges, imatges de Crist, àligues imperials i retrats de Lenin i de Stalin recorrien a la desbandada el centre de Moscou, cada cap de setmana, els anys 1992 i el 1993.

Ziugànov va mobilitzar les seves dues ànimes, la col·lectivista soviètica i la nacionalista russa, per posar dempeus un partit que havia quedat trencat i aixafat.

Guennadi Ziugànov. Líder comunista de la Duma i previsible candidat a la presidència de Rússia.

Quan aquell migdia de final de setembre del 93 Ziugànov va fer el míting des de la terrassa de la Casa Blanca veia molt clar que estaria al costat de "l'avantguarda", com mana el catecisme del marxisme-leninisme, però que no es deixaria arrossegar en cap aventura. Per això, durant i després dels tancs, va dormir sempre a casa, sabent que Ielstin no gosaria ni detenir-lo ni il·legalitzar-li el partit.

El nou comunisme rus va fer sort en les eleccions legislatives del 12 de desembre del 1993, però va quedar darrere l'extrema dreta de Jirinovski, que immediatament va començar a fabular sobre un govern nacional-patriota en què podrien seure dos ministres comunistes. Quan els periodistes van interpel·lar Ziugànov sobre l'oferta de Jirinovski, el líder del PCR va dir que ministeris no, però que acords puntuals potser sí. I en

tant com dir al llinard del poder.

Ara és quan el líder comunista comença a permetre's d'intensificar el discurs "exportable": el que parla d'economia mixta, d'interès pel model xinès, i de garanties a les inversions estrangeres. No hi falta qui vol veure en l'ànima soviètica de Ziugànov potencials socialdemòcrates a l'estil del polonès Kwasniewski i de l'hongarès Horn. Però que ningú no s'enganyi: el col·lectivisme de Ziugànov és massa inseparable del nacionalisme perquè pugui fer amb èxit metamorfosis reformistes. Ziugànov es sent més solidari del nacional-comunisme serbi que no atret per les noves experiències del socialisme democràtic de l'Europa central. Per això Ziugànov diu que no en veu enlloc, de feixisme rus. No en pot veure, perquè ell mateix en forma part.

Llibert Ferri

EFE

insistir els periodistes en el punt de com era possible que un comunista com ell pactés amb un feixista com Jirinovski, Ziugànov va contestar que, a Rússia no en veia enlloc, de feixisme.

Els vots del 17 de desembre han capgirat la situació i han fet justícia a Ziugànov. L'han col·locat al lloc que fa dos anys havia usurpat Jirinovski i l'han catapultat com a candidat patriòtic a la presidència, que és